

A TRAFIKOS TITKA

Majsai Mátvás mogorva, nyers modorú, magának való ember volt. Az utcabeli sihederek mégis kedvelték, mert a többi, kedélyeskedő dohányárustól eltérően nála már húsz fillérért akár egyetlen szál cigarettát is lehetett kapni, és soha nem kérdezte meg, hogy ki hány éves, sőt az alsós kölyköknek sem tartott lelki prédikációt, ha pöfékelni látta őket a bolt bejárata előtt. A pedellus az iskolában forintért árulta a sós kiflit, ennyiért a gyerekek öt staubot vehettek Majsainál, a gyufát meg otthonról csenték el. Majsai minden kamaszt fiatalúrnak vagy fiatalembernek szólított, nekik trafikos úrként kellett őt titulálniuk, különben nem szolgált ki senkit. És vele aztán nem lehetett kukoricázni. Vastag nyaka, széles válla, domború mellkasa rendkívüli erőt sugárzott, mélyen ülő szomorú szemében meg fájdalom, harag és keserűség bujkált. Hatalmas termete szinte teljesen betöltötte kicsiny kuckóját. Magasított széken ült a pult mögött, hogy felállás nélkül is elérje a plafonig nyúló polcokon a dobozokat, a zacskós dohányt, a szivarokat, a hártváékony, sodrásra szolgáló cigarettapapírt meg a szopókás szivarkákat és a különféle hosszúságú szipkákat. Cukorkák, játékok és egyéb csecsebecsék, haszontalan holmik kereskedésével nem foglalkozott, de törzsvevőinek mindig szerzett holland pipadohányt vagy illatos amerikai cigarettát, sőt időnként caporalt, a francia idegenlégióban kedvelt kaparós bagót is tartott. Az áruda bejárata fölött méretes, cikornyás cégtábla díszelgett, rajta dohányfüzérrel övezve a következő felirat állt: Trafik, alatta meg apró betűkkel Cégtulajdonos: Majsai Mátvás hadirokkant. Sokan sajnálták a trafikost az aknamezőn szétroncsolt jobb lába miatt, mások meg szerencsésnek tartották, mert ez a délceg hadfi hősi halottként is eleshetett volna a kurszki katlanban, az oroszok pergőtüzében. Majsai kedves kapacitálások ellenére sem állt soha kötélnek, nem mesélt a keleti fronton átélt megpróbáltatásairól, hallgatott, mint ahogy a ferde fejfák hallgatnak a falusi temetőben.

Nem sokkal a háború után költözött a szemközti házba egy koromfekete hajú fiatalasszony. Dálnoki Delilának hívták. Senki sem tudta, hogy honnan jött és miből él, hajadon-e még, avagy netán korán megözvegyült, mert mindig sötét ruhában és fekete cipőben járt. Vastag fonott arany karkötőt és vékony láncon piciny keresztet viselt, hajába, a halántékához kicsiny kék virágot tűzött. Gyakran kísétált a Duna-partra, és ilyenkor félhangosan verseket szavalt a rakparti lépcsőkön vagy csak merengőn és némán lapozta könyveit. Teltkarcsú termete, feszes fara és a szoknyája alól kivillanó izmos lábikrái után rendre megfordultak a férfiak. Időnként benézett Majsai trafikjába, ilyenkor aranyvégű, illatos cigarettát és egy-egy doboz gyufát vásárolt. Kezdetben neki sem sikerült szóra bírnia a néma leventét, aztán egy szerda délelőtt, amikor Majsai két karéj száraz vajás kenyeret gyúrt le tízórai gyanánt, meghívta magához egy tányér zöldborsólevesre meg lekváros palacsintára. Mátvás meglepő módon rögtön elfogadta a kedves invitálást, és aztán hetente kétszer-háromszor Delilánál ebédelt. Ragaszkodott hozzá, hogy fizesse a kosztpénzt, alkalmanként egy-egy csokor virággal, vagy karton cigarettával kedveskedett az asszonynak. Majsai mindig szótlannul, komótosan étkezett. Az asszony meg sohasem ült az asztalhoz, hanem mellén keresztbe font karral a férfit figyelte, kell-e neki só, bors vagy paprika, kér-e még az ételből, szeretne-e már inni. Az első alkalommal Majsai leszegett fejjel kanalazta a párolgó levest, de még így is érezte a nő ruhájából kiszüremkedő parfüm illatát. Kitágult orrlukakkal lélegzett. Azt tapasztalta, hogy a szíve egyre sebesebben ver, és a homlokán kidagadnak az erek. Mire befejezte az evést, eltökélte magában, hogy kockáztatni fog és nem fojtja el feltörekvő vágyait. Eddig még soha sem volt dolga tisztességes lánnyal vagy egyedülálló nővel, nyilvános házakban vezette le gyakran felgyülemelő gerjedelmét. Elemi erővel kívánta ezt a pajkos mosolyú, kacér asszonyt, de tartott is attól, hogyha ajtóstól ront be a házba, végzetes, helyrehozhatatlan hibát követhet el. Az ebéd végén megivott egy nagy pohár vizet, felállt az asztaltól, udvariasan meghajolt és keresetlen szavakkal köszönetet mondott az ízletes étékért. Az asszony elégedetten és gyöngyözőn nevetett. Örült a dicséretnek és nem húzta el a kezfejét, amikor a trafikos hálójának jeléül hosszan megcsókolta, sőt válaszul cuppanós, baráti pusztit nyomott a férfi mindkét orcájára. Majsai elvörösödött, majd hirtelen derékon ragadta, és ahogy a gyerekeket szokás, gyönyörködve a feje fölé emelte Delilát. – Jaj, mit csinál – nevetett az asszony. Látszott, hogy tetszik neki a móka. A mogorva óriás végre elmosolyodott. – Na, lám, hát maga még nevetni is tud – incselkedett a fekete szépség, amikor a nyakán és meztelen vállán érezte a férfi borostás, szúrós állát és forró leheletét.

Évtizedek múltán, ősz nagyanyóként álmosító nyári délutánokon, amikor párnákkal kibélelt hintaszékében kötögetett, gyakran eszébe jutott az a szenvedélyes délelőtt. Sem előtte, sem utána nem volt ilyen elsöprő, hihetetlen élményben része. Zúgott a déli harangszó, és a kondulás ritmusára Majsai lapát tenyerében lendült előre és hátra meztelen tompora. Az asszony úgy érezte, hogy súlytalan, és ha nem kapaszkodna a férfi bivalyerős nyakába, akár a felhők fölé szállhatna a nyitott ablakon át. Elvesztette az időérzékét, később sem tudta visszaidézni, hogy meddig tartott ez a csoda: percekig vagy egy álló órán át. Tudva tudta, hogy egy ismeretlen férfival szeretkezik, mégis olyan érzése támadt, mint amikor copfos kislányként kacagva hintázott a családi kúria napfényes kertjében. – Még, még, még! – sikoltozta önfeledten, szédülten, csillogó szemmel. Majsainak is a gyermekkora jutott eszébe első szeretkezésükkor, az a nap, amikor eltemették a nagyapját, és végre egyszer jóllakhatott. Az édesanyja a halotti torra száz palacsintát sütött, és ő rosszullegig tömte magába az aranyló, baracklevártól ragadós vékony tésztát. Delila csókja olyan bódító volt, mintha előtte likőrbe mártotta volna a nyelvét, a nyála íze meg az akácmézre emlékeztette. Minden egyes ölekezésük szenvedéllyel, kirobbanó izgalommal és féktelen vadsággal telítődött. Olykor állva, mint legelőször vagy karosszékben ülve enyelegtek, szeretkeztek órákon át, Mátyás, ha tehette legszívesebben, mint egy csődör a kancáját hátulról hágtatta meg a szőnyegen négykézláb térdelő, vágytól remegő Delilát. Majsai gyakran vágyott a testi érintkezésre, boldogan simogatta Delila dús keblét, ívelt csipőjét, szeretett az asszony buja testében gyönyörködni, de ő maga csak derékig vetkőzött le, aztán megoldotta az övét és kigombolta a nadrágját. Örült az asszony ámuló tekintetének, merész cirógatásának, de a nadrágját és az alsóját sohasem tolta combközépnél lejjebb, cipőjét hosszú, kitartó, ismétlődő kérése ellenére sem vette le soha. – Szeretnék veled hálni, veled aludni, és másnap veled ébredni, lubickolni a kádban, mint a többi, boldog szerelmes – búgta mély torokhangján minden együttlétük után Delila. Majsai Mátyás mindenre hajlandó volt szerelmes asszonya kedvéért: dédelgette, babusgatta, ajándékokkal halmozta el, sántikálva bár, de órákig bicegett vele a Margit-szigeten, még a Hármashatár-hegyet is megmászta érte, és ékköves eljegyzési gyűrűt vett neki, de nem vette le lábáról az ormótlan ortopéd cipőt. Az asszony kötötte az ebet a karóhoz, csak úgy lesz Majsai felesége, ha nem csak nappal, ruhástul közöselnek, hanem éjjel egymást átölelve meztelenül alszanak a hitvesi ágyban. Mátyás is megmakacsolta magát. Kijelentette, hogy inkább szakít, mintsem feltárja szerelme előtt lábarútságát, mert akkor kockáztatná a másik kiábrándulását. Hiába bizonygatta Delila síríg tartó hűségét, Majsai nem tárgyalt. Delila novemberben visszaadta a gyűrűt, ám szentestén felment Majsai sivar legénylakására, és ott kibékültek. A szeretet ünnepén örült, keserű, fájdalmas nászuk lett egymásnak adott közös ajándékuk. Mátyás kedvencét, sűrű, fűszeres ürmösbort ittak, amelybe Delila észrevétlenül altatót kevert. A hatalmas férfi a harmadik pohár után hirtelen elkábult, és már képtelen volt felállni a fotelból, feje a mellére hanyatlott és mély álomba merült. Az asszony érzéki vágyhoz hasonló izgalmat, leküzdhetetlen kíváncsiságot érzett azalatt, amíg lassan kifűzte a magas szárú borjúboks cipőt, és óvatosan lehántotta a barna, flór térdharisnyát, és akkor egy forradásokkal teli lábcsonk és művégtag helyett torz, kétujjú lábfejet, egy göndörszőrű kecskepatát pillantott meg. Korábban arról álmodozott, hogyha majd egyszer leveheti jegyese cipőjét, könnyeivel mosdatja meg és hajával törli szárazra a hős hadirokkant nyomorék lábát, és szünni nem akaró csókokkal vigasztalja majd a bátor katonát. Most lehullott a lepel a hosszan titkolt hazugságról. Delila úgy érezte mintha egy patás ördög szakította volna ki kebléből a szívét, és taposta volna szét a hideg, kemény kövezeten. A látványtól meg a meleg, pállott, savanyú bűztől felkavarodott a gyomra. Kirohant a fürdőszobába, és teleokádta a mosdót. A vörösbortban úszó félig megemésztett vacsoramaradék alvadt vérrögnek tűnt az ovális, öblös fajansztálban. Harmadnap reggel, fehér combja között ugyanilyen bíborvörös vér csorgott, amikor egy öreg bábával elhajtatta két hónapos magzatát. Delila senkinek sem árulta el Majsai szégyenletes titkát, nem tiltakozott, nem védekezett, amikor a szomszédok a megtört, hirtelen megöszült és meggörnyedt Majsai láttán lelketlen ribancnak nevezték. Elköltözése előtt az utolsó szálig a szemébe dobta az ajándékba kapott cigarettákat, és aztán élete végéig soha többé nem gyújtott rá, trafikba sem tette be a lábát ezután soha többet.